

Skriver og spiller del 1: Karakterutvikling

”Skriver og spiller” er et større langsgående forskningsarbeid som skal undersøke skapende relasjoner mellom dramatiker og skuespiller. Med prosjektet ønsker jeg å foreslå et språk og en metodikk for samarbeide mellom disse profesjonene – noe som i dag er omtrent helt fraværende.

Dramatikeren og skuespilleren er de eldste profesjoner i teateret. Mot 2000-tallet har den postdramatiske tenkningen i teateret insistert på at tekst er likestilt andre virkemidler, om den i det hele tatt er nødvendig. Dramatikeren, skriveren, tenkeren, synes i det postmoderne og postdramatiske teater ofte fullstendig overflødig. Eller erstattet med en dramaturg som skal få forestillingen til å ”funke”.

Ambisjonen med prosjektet ”Skriver og spiller” er å utvikle nye redskaper for dramatikerne i det 21. århundre. Som gjør det mulig å skape dramatik i en tid der teknologien og hierarkiene har flyttet seg vesentlig siden rollen ble profesjonalisert på 1900-tallet. Prosjektet skal føre sammen de to funksjoner som nå synes lengst unna hverandre, men som har vært all dramatisk kunsts premiss: Skriveren og spilleren.

Prosjektet tenkes gå over flere år, og innebære ulike former for kunstnerisk, dramaturgisk og analytisk utforskning. Underveis vil ulike tekster, forestillinger og filmer bli laget, seminarer og workshops holdt. I enden av arbeidet er målet å skape en metodikk, å lage et språk, og nedfelle det i et pedagogisk verk.

I dette første prosjektet, ”Skriver og spiller del 1: Karakterutforskning” ønsket jeg å involvere skuespillere i utforming av karakterene i novellefilmmanuset ”Barnet”, i forkant av innspilling. Manus er basert på Euripides skuespill om Medea -- kvinnen som ofrer sine barn i smerte over at mannen forlater henne.

Manuset handlet opprinnelig om et ektepar som nylig har adoptert et barn, men som sliter med at han var utro rett før adopsjonen fant sted. Kvinnen opplevde dette traumatisk, og prøver å gjenleve traumatet i nye kontekster. Manuset endte med at hun skaper en bilulykke, hvor familien kanskje, kanskje ikke, dør. Manusets utforsker foreldrerollen i konflikt med behov for selvrealisering og frihet.

Tanken var å utforme et alternativt univers hvor karakterene kunne utforskes ytterligere. Sammen med skuespillerne, Maria Sand og Gianluca Lumiento, tenkte vi oss et imaginært rom, et limbo, hvor disse to karakterene nå er i, der de forsøker å bestemme om de skal returnere til livet. Dette limbo-rommet skulle gjøre det mulig for skuespillerne gjennom karakterene å være oppriktige om det som har skjedd, å undersøke forhistorien, følelsene og konflikten, men i en ny situasjon. Arbeidet tenktes gjort på et sted vi definerer som limbo, trolig en tett skog, og ti dager, der vi improviserer over disse grunnforutsetningene. Det ble søkt om kuf-midler til videodokumentasjon av arbeidet.

Vi brukte nærmere to sommeruker på å improvisere og testfilme i skogen. Opptak og lyd var av profesjonelt format, så det ville være mulig å bruke materialet. Improvisasjonene og dokumentasjonen førte til at vi arbeidet inn dette fiksjonslaget i teksten, og lot deler av manuset utspille seg i et limbo, et sted mellom levende og død tilstand. Improvisasjonen fikk altså fundamentale konsekvenser for manusets utforming, og både styrker og svakheter ble langt tydeligere.

Den filmiske delen av manus ble derimot ytterligere problematisert; manuset var i ferd med å utvikle seg til noe mer lydlig og metafysisk. Videre arbeid med filmen er foreløpig satt på pause, men manuset er oversatt til italiensk og gjort til radioteater der, hos Radio Rai, den italienske statskanalen. Det snakkes for øyeblikket også om en egen teaterversjon i Italia.

Tilgang til videomateriale gis når det etterspørres av forskningsgrunner.

Link til RadioRais oppsetning

<http://www.rai.it/dl/RaiTV/programmi/media/ContentItem-3ee4f9db-21d7-4ec1-9c01-2f66c9fe2059.html>